

Чорбаджийскиятъ дългъ.

Тази сутринъ чорбаджи Дечо се събуди, както се казва, на опъки. Той се покашля два-три пжти, намѣтна се съ палтото си и излѣзе на двора. Малъкъ-Сѣчко бѣше заледилъ здраво земята. Отъ голѣмиятъ снѣженъ ридъ надъ градеца, се спускаше остъръ вѣтъръ, който зачервяваше ушитѣ и сѣкашъ набиваше бодилчета по лицата. Студътъ бѣше толкова голѣмъ, че даже навикналитѣ на студъ кучета, се криеха на топло при добитъка въ обора.

Чорбаджи Дечо изруга ратая, подвикна на кучетата, че даромъ ядатъ хлѣба му и тръгна къмъ кжщи. Обаче още на прага го чакаше изненада: върху стълба, който крепѣше чердака, бѣ забодено съ малко гвоздейче едно листче книга.

— Ай, да се не види! — каза си чорбаджи Дечо, — това пъкъ какво ще е?!

Той откочи листчето и влѣзе въ стаята.

На малката софричка до миндера стоеше готовото вече ала-турка кафе.

— Пено мари, — я подай очилата да видя нѣщо си!

Чорбаджията седна съ скръстени крака на миндера; намѣсти очилата си, сръбна два пжти отъ кафето и започна да чете.

Изведнѣжъ подскочи, като опаренъ. Кафето се разлѣ, чубука падна на чергата, а очилата виснаха на самия край на тънкия му носъ.

Чорбаджи Дечо прочете въ бележката следното:

„Драгий ми господине чорбаджи Дечо,

Тайниятъ Централенъ Революционенъ Комитетъ, който си има очи и уши навсѣкжде, знае, че твоето приятелство съ Юмеръ бей и съ турцитѣ е твърде голѣмо, и че ти много не се замисляшъ, когато трѣбва да се дере кожата на нѣкой сиромасъ българинъ и затова реши, че е време да се покаешъ и да платишъ на храбритѣ български комити хиляда гроша данъкъ.

Ако кажешъ на бея и на заприетата за това писмо, ще платишъ петъ пжти повече, па и за главата ти не отговарямъ.

Като знаешъ това, — внамавай.“

Асланъ Дервишоглу. *)

* * *

Чорбаджи Дечо бѣше отъ твърдитѣ българи, много самоувѣренъ и сигуренъ въ силата си. Макарь полученото писмо да го

*) Така се е подписвалъ Дяконъ Левски, когато е пишелъ писма до народнитѣ притеснителни турци и българи.